

Arrest

nr. 66171 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DEMEULENAERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. E. {...}, bent op 01/02/1967 te E. {...} geboren. U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kumyk origine te zijn. U bent gehuwd met B. Z. {...} die momenteel nog in Dagestan verblijft. De problemen begonnen toen de politie u in uw winkel begon af te persen. In de zomer van 2007 kwam de politie uw winkel binnen en namen enkele goederen mee. Ze lieten een convocatie achter waarna u uw goederen tegen betaling kon terugkrijgen. U ging naar het politiekantoor en betaalde het gevraagde bedrag van 300 dollar. Rond Nieuwjaar in 2008 werd u nogmaals door de politie bezocht die wederom goederen en cadeaus meenamen die u dan tegen betaling kon terugkrijgen. Op 08/03/2008 en op Valentijn gebeurde dit wederom. Toen werden vooral cadeaus meegenomen. Toen de politie u in juli

2008 opnieuw kwam lastigvallen met hetzelfde procédé stapte u naar de vrederechter. De politieagenten in kwestie konden de vrederechter echter overtuigen om uw goederen niet direct terug te geven. Toen uw vrouw later terugging werden de goederen wel teruggegeven. In mei of in augustus 2008 diende u een klacht in bij de procureur. Deze klacht werd echter niet aanvaard. Op 08/03/2009 kwam de politie terug met dezelfde eisen welke u weigerde. Aangezien u weigerde mee te doen aan hun afpersing werd uw zaak aan de economische afdeling van de FSB doorgegeven. Ze eisten dat u cadeaus en een betaling zou doen. Indien u dit niet deed zouden ze u aanklagen omwille van het feit dat de labels van uw producten niet in het Russisch werden vertaald. Aangezien u ervan overtuigd was dat uw labels wettelijk in orde waren stapte u naar een advocaat. Deze gaf u juridisch gezien gelijk maar stelde dat het weinig zin had om zich tegen de FSB te verdedigen aangezien de betreffende organisatie toch doet wat ze wil. Het kwam tot een confrontatie tussen u en de FSB agenten wat in een gevecht ontaarde. Hierop verlieten de FSB agenten uw winkel. In september 2009 kwam de FSB terug naar uw winkel en namen verschillende goederen in beslag. Ze deden ook een huiszoeking waarbij enkele islamitische boeken in beslag werden genomen. U ging bij verschillende politie-instanties waarna u uw goederen bij de politie terugkreeg. In december 2009 kwamen FSB agenten wederom uw winkel binnen. Deze keer namen ze u mee naar het FSB kantoor in Makchachkala. Daar eiste de chef dat u uw winkel aan hem overdroeg en dat de winst tussen jullie zou verdeeld worden. Omwille van de onzekere winstmarge weigerde u op dit voorstel in te gaan. U werd 2-3 dagen door de FSB vastgehouden waarbij u verschillende malen werd geslagen om u alsnog te overtuigen om op het voorstel van de FSB chef in te gaan. Uiteindelijk werd u door uw schoonvader en uw vrouw vrijgekocht. Toen u in mei 2010 terugkeerde van een begrafenis in Makchachkala werd er op u geschoten. U liep hierbij geen verwondingen op. De dag erop werd u echter gebeld met de vraag of u nog steeds niet van gedachten was veranderd. Hierop sloot u de winkel en probeerde u uw winkelketen stukje voor stukje te verkopen. Op 16/05/2010 vertrok u vanuit Makchachkala per auto naar Moskou. Vandaar nam u de bus naar Minsk waar u in een andere bus overstapte. Deze bracht u naar België waar u op 21/05/2010 aankwam. U diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde volgende documenten neer: de geboorteakte van uw zoon K. {...}, uw rijbewijs, uw binnenlands paspoort en de binnenlandse paspoorten van uw vader, uw moeder, uw zoon en uw vrouw, een 1 getuigenschrift van uw zoon N. {...} dat hij als ondernemer staat geregistreerd, een notariële akte waarbij uw vrouw toestemming geeft tot overdracht van het ondernemerschap aan uw zoon N. {...}, een belastingsregistratie op naam van uw zoon N. {...}, een protocol van een huiszoeking, een akte van een test aankoop door de autoriteiten, een protocol van inbeslagname en 5 convocaties.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de aanleiding van uw vlucht uit Dagestan uw problemen met de FSB betrof. U verklaarde immers dat voor het bezoek van de FSB op 08/03/2009 u ondanks het feit dat u voor geld en cadeaus door de politie werd afgeperst nooit echt problemen kende (CGVS p.8). U verklaarde voor uw leven te vrezen vanwege de FSB en de politiediensten omwille van het feit dat u uw winkel niet aan de chef van de FSB wilde overdragen en u dikwijls het slachtoffer werd van afpersing. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken. In uw vervolgingsrelaas werden immers ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op zwaarwichtige wijze ondermijnen. Zo verklaarde u op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat uw klacht tegen uw aanhouding bij de FSB geregistreerd werd bij het parket. Nadien zou u omwille van die klacht nog enkele malen bedreigd zijn geweest (vragenlijst punt 3.5). Op het gehoor verklaarde u echter dat geen van de 2 door u ingediende klachten bij de procureur werden geregistreerd. Bovendien stelde u dat u niet omwille van die klachten werd bedreigd daar ze niet geregistreerd werden (CGVS p.10). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd verklaarde u dat u niet had gezegd dat de klacht werd geregistreerd en u bijgevolg niet werd bedreigd om uw klacht in te trekken (CGVS p.13). Dit kan de tegenstrijdigheid echter niet opheffen daar de weerslag van de vragenlijst u in het Russisch werd voorgelezen en u er zich door middel van uw handtekening akkoord mee verklaarde. Bovendien verklaarde u dat uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (CGVS p.1). Er werd overigens betreffende de 2 ingediende klachten nog een incoherentie vastgesteld. In eerste instantie plaatste u de eerste klacht in mei of augustus 2008 en de tweede na uw aanhouding door de FSB in december 2009 (CGVS p.10). Later op het gehoor plaatste u echter uw eerste klacht nadat u éénmalig in detentie had gezeten bij de FSB. Toen u gevraagd werd of dit niet uw tweede klacht was - u bracht immers nergens een aanhouding in 2008 aan - antwoordde u enkel dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS p.13). Omwille van het feit dat u slechts 2 klachten zou hebben ingediend is het weinig aannemelijk dat u zich dit niet meer zou herinneren. Voorts verklaarde u op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat uw chauffeur door de FSB werd beschuldigd van banden te hebben met de wahabieten en dat u ook als medeplichtige werd aanzien (vragenlijst punt 3.5). Op het gehoor verklaarde u echter dat u nooit werd

beschuldigd van medeplichtigheid tot het helpen van de rebellen. Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u dat ze (zijnde de autoriteiten) nooit iets zeiden over een link (van wahabieten) met u of dat u aan anderen was gelinkt (CGVS p.12). Daar dit slechts een herhaling van uw verklaring betreft kan dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Verder verklaarde u op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u en uw chauffeur eind maart 2008 door de FSB ondervraagd werden over enkele vermeende rebellen (vragenlijst punt 3.5). Op het gehoor plaatste u echter uw eerste confrontatie met FSB agenten in maart 2009 (CGVS p.8). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd verklaarde u dat er inderdaad FSB agenten zijn langsgekomen in maart 2008. Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat u eerder op het gehoor reeds had verklaard dat uw eerste confrontatie met de FSB pas in maart 2009 was, stelde u enkel dat u moeite had met het onthouden van data (CGVS p.12). Daar hier niet om zeer specifieke data werd gevraagd, maar gevraagd werd om het begin van uw problemen met de FSB te situeren, kan u met deze verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheid niet aannemelijk maken. Voorts verklaarde u op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u eind juni 2009 door FSB agenten naar het FSB kantoor in Makchachkala werd meegenomen en dat u er 3 dagen werd vastgehouden. U zou door uw vrouw en vader zijn vrijgekocht (vragenlijst punt 3.1 en 3.5). Op het gehoor verklaarde u echter dat u in december 2009 door FSB agenten werd meegenomen naar het FSB kantoor in Makchachkala. U werd er 2 of 3 dagen vastgehouden waarna u door uw echtgenote en haar vader werd vrijgekocht (CGVS p.8-9). Toen u met uw verklaring van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u louter dat u 1 nacht werd vastgehouden. Wanneer u voor die ene nacht werd vastgehouden wist u dan weer niet te vertellen. U werd toen ook niet vrijgekocht (CGVS p.12-13). Daar u als antwoord een volledig andere aanhouding aanhaalt - u werd 2 immers niet vrijgekocht en u werd slechts 1 nacht vastgehouden - kan dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen. U plaatst immers 2 quasi identieke aanhoudingen in een verschillend tijds kader en verklaart dit door een volledig andere aanhouding aan te geven. Ook legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw vervolgingsproblemen in 2010. Op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er op 08/03/2010 FSB agenten in uw winkel kwamen met het dreigement dat u de winkel zou moeten sluiten (vragenlijst punt 3.5). Op het gehoor antwoordde u echter negatief op de vraag of er in 2010 ooit FSB agenten naar uw winkel kwamen. Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd antwoordde u in eerste instantie naast de kwestie om dan te stellen dat u niet begrijpt dat u dit zou gezegd hebben. U had uw winkel immers al gesloten (CGVS p.13-14). Zoals eerder gesteld kan dit de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen daar de weerslag van de door u ingevulde vragenlijst in het Russisch werd voorgelezen en u er zich door middel van uw handtekening akkoord mee verklaarde. Bovendien stelde u aan het begin van het gehoor dat uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (CGVS p.1). Hierbij kan opgemerkt worden dat uit uw verklaringen op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ook blijkt dat uw winkel in 2010 nog open was wat uw tegenstrijdigheid enkel verder bevestigt (vragenlijst punt 3.5). Ook betreffende uw identiteitsdocumenten legde u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zonder visum naar België reisde (DVZ vraag 21). Op het gehoor bleek echter dat u wel met een visum zou hebben gereisd (CGVS p.5). Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw binnenlands paspoort zich in Dagestan bevond (DVZ vraag 21). Op het gehoor bleek echter dat u dit in Moskou achterliet (CGVS p.4). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid. Al deze tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en documenten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat

ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De geboorteakte van uw zoon, uw rijbewijs, uw binnenlands paspoort en de binnenlandse paspoorten van uw vader, uw moeder, uw zoon en uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. Het getuigenschrift van uw zoon N. {...} dat hij als ondernemer is geregistreerd, de notariële akte waarbij uw vrouw toestemming geeft tot overdracht van het ondernemerschap aan uw zoon N. {...} en een registratie van de belastingen van uw zoon N. {...} indiceren dat uw familie in het bedrijfsleven zit wat hier nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het protocol van huiszoeking is slechts een slecht leesbare kopie en bevat geen enkele stempel 3 waardoor het niet mogelijk is om de authenticiteit van het document na te gaan. Bovendien kunnen de leesbare gedeelten niet aan uw vervolgingsrelaas worden gelinkt. Er staat immers enkel dat er een huiszoeking is geweest met als doel het vinden van wapens, gevechtsmiddelen, drugs of andere verboden apparatuur. Zelfs de plaats waar de huiszoeking zou uitgevoerd zijn is onleesbaar. Bijgevolg bevat het document zowel naar vorm als naar inhoud geen enkel bewijs van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De akte van de testaankoop stelt enkel dat ter controle van de producten een DVD werd aangekocht van de verkoper N. {...} (uw zoon) en dat dit product aan diezelfde verkoper werd terugbezorgd tegen terugbetaling van de aankoopssom. Het toont dus enkel aan dat een product van de winkel waar uw zoon verkoper is door de verantwoordelijke overheidsdienst gecontroleerd werd en dat het product teruggegeven werd. Deze feiten op zich houden geen enkele vorm van vervolging in. Het protocol van de afdeling ter bestrijding van misdaden op het gebied van de consumptiemarkt stelt enkel dat er een DVD in beslag werd genomen met als doel een administratieve rechtsschending aan te tonen. Dit feit op zich toont geen onrechtmatige behandeling van de Russische autoriteiten ten aanzien uw persoon aan. Bovendien is het document een slecht leesbare kopie en bevat het geen enkele stempel waardoor de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan. Bijgevolg bevat het document zowel naar vorm als naar inhoud geen enkel bewijs van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De convocatie van 09/03/2007 stelt enkel dat uw zoon N. {...} wordt opgeroepen bij de hoofdfluitant van het regionale departement van binnenlandse zaken. Het document bevat echter geen enkele beschuldiging noch hoedanigheid waarin hij wordt opgeroepen noch de reden waarvoor hij werd opgeroepen. Bijgevolg is het niet van die aard dat het aan uw vervolgingsproblemen kan worden gelinkt. In de overige 4 convocaties beloven u en uw gezinsleden voor de afloop van het vooronderzoek van een rechtszaak te zullen ingaan op de oproepingen en direct te melden indien jullie van woonplaats veranderen. Het bevat echter geen informatie waarom er een vooronderzoek loopt noch wat concreet de beschuldiging is. Bijgevolg kunnen deze convocaties niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat het slechts om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Algemeen kan betreffende deze documenten nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt en waarvan een kopie aan het dossier werd toegevoegd dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om vervalste documenten te verkrijgen bij de autoriteiten. Aldus hebben deze attesten (meer bepaald het protocol van huiszoeking en de convocaties) sowieso een geringe bewijswaarde.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en als volgt betoogt:

"1. Verzoeker vluchtte omdat de intimidaties van de FSB escaleerden, op een wijze dat de verantwoordelijke persoon van de FSB waarmede verzoeker te maken kreeg, zijn zinnen had gezet op de parfum handel die verzoeker uitbaatte. Hij wilde dat verzoeker hem een partnership van ½ zomaar gratis gaf in ruil voor bescherming, maar waarbij de maandelijkse opbrengst van die helft een vaststaand bedrag zou zijn. In feite komt dit erop neer dat verzoeker maandelijks voor een aanzienlijk bedrag afgeperst zou worden, maar dan onder het mom van een partnership, waaraan niet de minste kapitaalsinbreng of noch deelname aan de handelsactiviteit tegenoverstaat. Zowel qua frekwentie als

qua bedragen was dit een enorme toename en de druk de dreiging en represaille die te verwachten was is navanant. Vandaar dat verzoeker vanaf dat hij deze vraag kreeg voor zijn leven diende te vrezen als hij zou weigeren. Er was in het verleden al eenmaal op zijn auto geschoten toen hij terugkeerde van een begrafenis. De toestand op het ogenblik van de vlucht was dus niet meer vergelijkbaar met het afpersen van vroeger. 2. Voor wat betreft de tegenstrijdigheden in de afgelegde verklaringen dd. 31.05.2010 en 04.02.11 wijt verzoeker deze aan de slechte communicatie op 31.05.10 via de betrokken tolk die hem negatief gezind was. Volgens verzoeker zijn alle tolken Russisch negatief ingesteld tegen personen die uit de Caucasus komen. Dit fenomeen werd bevestigd door de officieel aangestelde tolk Russisch te Brugge aan de raadsman van verzoeker. Het verhoor dd. 04.02.11 is wel correct. 3. De registratie van de klacht bij de Procureur. Bedoeld is dat vooraleer men een onderhoud heeft met de Procureur tijdens het welk de klacht officieel neergelegd wordt, moet men bij de secretaris zich laten registreren om het onderhoud aan te vragen, als het ware een beurt te krijgen op de agenda van de Procureur of één van zijn ondergeschikten. Deze registratie leidde nooit tot het verkrijgen van een onderhoud en dus werd nooit klacht neergelegd. De registreren is dus niet hetzelfde als indienen van de klacht. De verklaring dd. 31.05.10 vermeldt dat ze in het Russisch werd voorgelezen, maar dat is in werkelijkheid niet gebeurd. Verzoeker was inderdaad op het tweede verhoor in verwarring toen hij voorlezing kreeg van de uiteenzetting omtrent de twee klachten als zouden ze niet geregistreerd zijn. Ze zijn nooit officieel neergelegd bij de Procureur omdat er geen onderhoud kwam. Het is inderdaad de tweede klacht die dateert van na de korte detentie. 4. Verzoeker kan zich niet meer uitspreken of het verhoor door de FSB over de rebellen dateert van maart 2008 of maart 2009. Hij weet zeker dat het in het voorjaar was, maar beide jaartallen kunnen. 5. Verzoeker werd in juni 1 dag vastgehouden en niet vrijgekocht. Verzoeker werd in december 2009 3 dagen vastgehouden en vrijgekocht. 6. De winkel van verzoeker was nog open in 2010. Hij heeft deze gesloten in april 2010. Internationale vrouwendag 8 maart is de beste verkoopdag van het jaar voor parfumwinkels. Er zijn in 2010 FSB agenten in burger in de winkel geweest maar niet in functie als FSBers. 7. Verzoeker heeft Dagistan verlaten zonder over een visum te beschikken. Hij reisde naar Moskou op basis van zijn binnenlands paspoort. Zonder dit pas was de reis naar Moskou onmogelijk. Aangekomen in Moskou heeft hij dan geld betaald om een visum te bekomen. Daarbij is zijn binnenlands paspoort dan in Moskou gebleven. 8. Omtrent de politieke situatie in zijn thuisland kan verzoeker enkel nog verklaren dat hij weet heeft dat er wekelijks politieagenten en burgers gedood worden.”

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker navolgende motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielaanvraag: “De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De geboorteakte van uw zoon, uw rijbewijs, uw binnenlands paspoort en de binnenlandse paspoorten van uw vader, uw moeder, uw zoon en uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. Het getuigenschrift van uw zoon N. {...} dat hij als ondernemer is geregistreerd, de notariële akte waarbij uw vrouw toestemming geeft tot overdracht van het ondernemerschap aan uw zoon N. {...} en een registratie van de belastingen van uw zoon N. {...} indiceren dat uw familie in het bedrijfsleven zit wat hier nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het protocol van

huiszoeking is slechts een slecht leesbare kopie en bevat geen enkele stempel 3 waardoor het niet mogelijk is om de authenticiteit van het document na te gaan. Bovendien kunnen de leesbare gedeelten niet aan uw vervolgingsrelaas worden gelinkt. Er staat immers enkel dat er een huiszoeking is geweest met als doel het vinden van wapens, gevechtsmiddelen, drugs of andere verboden apparatuur. Zelfs de plaats waar de huiszoeking zou uitgevoerd zijn is onleesbaar. Bijgevolg bevat het document zowel naar vorm als naar inhoud geen enkel bewijs van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De akte van de testaankoop stelt enkel dat ter controle van de producten een DVD werd aangekocht van de verkoper N. {...} (uw zoon) en dat dit product aan diezelfde verkoper werd terugbezorgd tegen terugbetaling van de aankoopssom. Het toont dus enkel aan dat een product van de winkel waar uw zoon verkoper is door de verantwoordelijke overheidsdienst gecontroleerd werd en dat het product teruggegeven werd. Deze feiten op zich houden geen enkele vorm van vervolging in. Het protocol van de afdeling ter bestrijding van misdaden op het gebied van de consumptiemarkt stelt enkel dat er een DVD in beslag werd genomen met als doel een administratieve rechtsschending aan te tonen. Dit feit op zich toont geen onrechtmatige behandeling van de Russische autoriteiten ten aanzien uw persoon aan. Bovendien is het document een slecht leesbare kopie en bevat het geen enkele stempel waardoor de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan. Bijgevolg bevat het document zowel naar vorm als naar inhoud geen enkel bewijs van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. De convocatie van 09/03/2007 stelt enkel dat uw zoon N. {...} wordt opgeroepen bij de hoofdluitenant van het regionale departement van binnenlandse zaken. Het document bevat echter geen enkele beschuldiging noch hoedanigheid waarin hij wordt opgeroepen noch de reden waarvoor hij werd opgeroepen. Bijgevolg is het niet van die aard dat het aan uw vervolgingsproblemen kan worden gelinkt. In de overige 4 convocaties beloven u en uw gezinsleden voor de afloop van het vooronderzoek van een rechtszaak te zullen ingaan op de oproepingen en direct te melden indien jullie van woonplaats veranderen. Het bevat echter geen informatie waarom er een vooronderzoek loopt noch wat concreet de beschuldiging is. Bijgevolg kunnen deze convocaties niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat het slechts om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Algemeen kan betreffende deze documenten nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt en waarvan een kopie aan het dossier werd toegevoegd dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om vervalste documenten te verkrijgen bij de autoriteiten. Aldus hebben deze attesten (meer bepaald het protocol van huiszoeking en de convocaties) sowieso een geringe bewijswaarde.” ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.4. Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5. Verzoeker verklaart de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die bij de commissaris-generaal aan een slechte communicatie via de tolk tijdens het eerste verhoor, doordat de betrokken tolk hem negatief gezind was en meer algemeen doordat tolken Russisch negatief ingesteld zouden zijn ten aanzien van personen uit de Kaukasus.

Dat de betrokken tolk hem negatief zou gezind zijn, is een loutere bewering die niet gestaafd wordt noch ondersteund wordt door de stukken uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag gemaakt heeft van enige problemen met de betrokken tolk, ook niet wanneer hem gevraagd werd of hij nog opmerkingen had. Verzoeker heeft na voorlezing van het verslag in het Russisch dit ter akkoord ondertekend waarbij hij bevestigde dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst, stuk 11, p 3). Ook blijkt uit het verhoor bij de commissaris-generaal dat verzoeker werd gevraagd of alles goed verlopen is bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat verzoeker hierop initieel bevestigend heeft geantwoord (verhoorverslag CGVS, stuk 9, p 1). Pas wanneer verzoeker in datzelfde verhoor bij de commissaris-generaal geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden in zijn relaas, tracht verzoeker zijn verklaringen omtrent het goede verloop van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen en de tegenstrijdigheden in zijn relaas te verantwoorden door de stelling dat er problemen waren met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken of nog, dat hij niet weet hoe het vertaald werd (verhoorverslag CGVS, stuk 9, p. 5-6 en p. 13-14). Evenwel, zoals hiervoor reeds gesteld en zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, heeft verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel probleem gemeld inzake de

tolk en heeft hij, na voorlezing van het verslag in het Russisch, dit voor akkoord ondertekend zodat het niet aannemelijk is dat de tegenstrijdigheden in zijn relaas te wijten zijn aan communicatieproblemen met de tolk. De Raad oordeelt dat het argument van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en waaruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken.

Waar verzoeker nog stelt dat het verhoorverslag van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet in het Russisch is voorgelezen, wijst de Raad ook hier erop dat het gaat om een loutere bewering die niet ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier, zoals hoger reeds aangegeven.

2.6. Waar verzoeker stelt dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen het registreren en het indienen van een klacht en dat in zijn situatie er enkel een registratie was voor een onderhoud bij de Procureur maar dat, aangezien er nooit een onderhoud heeft plaatsgehad, er ook nooit klacht werd neergelegd, wijst de Raad erop dat dit een *post factum* verklaring is die geenszins overtuigt. Uit het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde: *"Ik ging nadien naar het parket en diende klacht in tegen één van die FSB-agenten {...}. Mijn klacht werd aanvankelijk niet geregistreerd. Twee dagen later wel. {...}"* en: *"Op 20.12.2009 werd ik opgebeld en men vroeg mij om mijn klacht in te trekken. Ik deed dit niet. De volgende dag werd ik voor de tweede keer opgebeld met hetzelfde verzoek, maar ik weigerde"* en tenslotte: *"Op 08.03.2010 kwamen 4 FSB-agenten naar mijn winkel en dreigden dat ze mijn zaak zouden sluiten indien ik mijn klacht niet zou intrekken."* (vragenlijst, stuk 11, p. 2). Deze bewoordingen zijn duidelijk en niet voor de interpretatie vatbaar die verzoeker er in zijn verzoekschrift aan tracht te geven. Immers blijkt hieruit dat verzoeker volgens deze verklaringen er in slaagde, ondanks een eerste weigering tot registratie van zijn klacht, alsnog effectief klacht in te dienen. Deze verklaringen zijn, zoals de commissaris-generaal terecht motiveert, in flagrante tegenstrijd met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers verklaarde verzoeker aldaar dat hij tot tweemaal toe gepoogd had klacht neer te leggen bij de Procureur en daarna geen moeite meer deed om vervolgens op de vraag: *"Werden klachten geregistreerd"* negatief te antwoorden (administratief dossier, stuk 9, p. 10). Verzoekers *post factum* verklaring kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan voormelde flagrante tegenstrijdigheid.

Verzoekers argument als zou hij in verwarring geweest zijn bij de voorlezing van het tweede verhoor omtrent de twee klachten die niet geregistreerd zouden zijn, kan niet overtuigen. Uit nazicht van het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal blijkt immers dat verzoeker geen opmerkingen had omtrent het genoteerde en dat hij het verslag voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 9, p. 15-16). Waar verzoeker stelt dat de tweede klacht dateert van na de korte detentie, wijst de Raad erop dat dit niet verklaart waarom hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Het vasthouden aan één verklaring zonder afdoende uitleg te geven voor een andere tegenstrijdige verklaring doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Ook de stelling dat hij zich niet meer herinnert of het verhoor door de FSB over de rebellen dateert van maart 2008 of maart 2009 kan geen afbreuk doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing ter zake die stelt dat: *"Daar hier niet om zeer specifieke data werd gevraagd, maar gevraagd werd om het begin van uw problemen met de FSB te situeren, kan u met deze verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheid niet aannemelijk maken."* Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij minstens belangrijke gebeurtenissen, die hebben geleid tot het vluchten uit zijn land, enigszins correct kan situeren in de tijd. Niet meer herinneren in welk jaar een dermate belangrijke gebeurtenis heeft plaatsgevonden doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker toont evenmin aan dat hij last heeft van cognitieve stoornissen waardoor het voor hem moeilijk is om dermate belangrijke gebeurtenissen te situeren in de tijd.

2.7. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij in juni één dag werd vastgehouden en niet werd vrijgekocht, maar in december 2009 drie dagen werd vastgehouden en dan wel werd vrijgekocht. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij eind juni 2009 door FSB agenten naar het FSB kantoor in Makchachkala werd meegenomen en dat hij er 3 dagen werd vastgehouden om vervolgens door zijn vader en vrouw te zijn vrijgekocht (administratief dossier, stuk 11, p. 2). Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker dan weer dat hij in december 2009 door FSB agenten werd meegenomen naar het FSB kantoor in Makchachkala, waar hij 2 of 3 dagen zou zijn vastgehouden en daarna door zijn echtgenote en zijn schoonvader zou zijn vrijgekocht (administratief dossier, stuk 9, p.8-9). Wanneer verzoeker

geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart hij dat hij eind juni één nacht werd vastgehouden, en dat hij toen niet werd vrijgekocht (administratief dossier, stuk 9, p.12-13). De commissaris-generaal oordeelde terecht in de bestreden beslissing dat dergelijk antwoord de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft, integendeel. Verzoeker plaatste immers twee quasi identieke aanhoudingen in een verschillend tijds kader en verklaart deze discrepantie door een volledig andere aanhouding aan te geven. Zoals hoger reeds gesteld kan een tegenstrijdigheid niet verklaard worden doordat vastgehouden wordt aan één versie van de feiten.

2.8. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn winkel nog open was in 2010 en pas in april van dat jaar gesloten werd. Hij geeft ook aan dat in 2010 er FSB-agenten in burger in zijn winkel zijn geweest, maar niet in functie van FSB-agent. Deze verklaringen kunnen evenwel geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' asielrelaas. Immers blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde dat: *"Op 08.03.2010 kwamen 4 FSB-agenten naar mijn winkel en dreigden dat ze mijn zaak zouden sluiten indien ik mijn klacht niet zou intrekken."* (administratief dossier, stuk 11, p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker op de vraag: *"Zijn er ooit FSB agenten naar uw winkel geweest in 2010"* dat hij zijn winkel gesloten had en dat hij daar niet meer ging werken. Wanneer verzoeker dan geconfronteerd wordt met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingen zaken antwoordt verzoeker dat het niet correct is wat hij daar zei en: *"ik begrijp niet in 2010 was ik vrij, ik sloot de winkel en opende ze niet en ik begrijp niet waarom er zoveel fouten gemaakt werden {...}"* (administratief dossier, stuk 9, p. 13-14). Samen met de Commissaris-generaal dient vastgesteld dat verzoeker duidelijk tegenstrijdig is in zijn verklaringen waar hij enerzijds stelt dat er in 2010 FSB-agenten naar zijn winkel kwamen om dan anderzijds te stellen dat hij in 2010 zijn winkel gesloten had en er geen FSB-agenten toen langskwamen. Verzoekers *a posteriori* verklaring dat hij pas in april 2010 zijn winkel gesloten had kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Immers geeft dit hoegenaamd geen verklaring voor het feit dat verzoeker stelde dat in 2010 geen FSB-agenten in de winkel zijn langs geweest. Ook het argument van verzoeker dat de FSB-agenten in burger zijn langs geweest is geen verantwoording voor het feit dat verzoeker eerst verklaarde dat er wel FSB-agenten zijn langs geweest om dan te stellen dat er geen FSB-agenten zijn langs geweest. Zoals blijkt uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal werd verzoeker duidelijk de vraag gesteld of er FSB-agenten in 2010 naar zijn winkel zijn geweest waarop verzoeker – zoals blijkt uit de bespreking hoger – ontkennend antwoordde. Verzoeker kan zich nu niet vergenoegen met de stelling dat de FSB-agenten in burger langskwamen gelet op de duidelijke vraagstelling bij het Commissariaat-generaal hieromtrent.

2.9. Waar verzoeker stelt dat hij Dagestan verlaten heeft zonder over een visum te beschikken, maar dat hij reisde naar Moskou op basis van zijn binnenlands paspoort, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee zijn verklaringen herhaalt en blijft bij één versie van zijn verklaringen doch hiermee niet slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake het visum en de plaats waar hij zijn binnenlands paspoort heeft achtergelaten te verklaren.

2.10. Waar verzoeker stelt dat hij weet heeft dat er wekelijks politieagenten en burgers gedood worden, wijst de Raad erop dat dit een loutere bewering is die geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt met dergelijke bewering zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.11. Op 6 juni 2011 heeft de Raad van verzoeker nog een faxkopie ontvangen van het *"Huis van de advocaten van de republiek Dagestan"* alsook de beëdigde vertaling van dit stuk. De Raad wijst erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen in casu niet het geval is. Bovendien, ingevolge vaste rechtspraak kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.12. De Raad wijst verzoeker er verder op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige

asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER